

DOBRODRUŽSTVÍ NAŠICH POSTAV

UPOZORNĚNÍ:

V textu se vyskytují neslušná slova, proto by ho neměly číst děti, mohlo by to narušit jejich mravní výchovu!

Prolog:

V této povídce se bude popisovat chování postav ze světa Genesis Excogitatus, se kterými hrají autoři této hry na hrdiny. Budou zde vyzdvíženy specifické vlastnosti jednotlivých členů skupinky, jejich chování a jiné zvláštnosti. Tyto skutečnosti budou záměrně zveličeny, někdy až příliš. Snahou je ukázat světu, jak s našimi postavami hrajeme a jak může být zábavné se vydávat za někoho, kterým bychom v normálním životě nemohli být. Hrajeme s nimi už přes rok reálného času a každý se se svým hrdinou velmi sžil. Cíl této povídky je hlavně pobavit, veškeré zde uváděné situace budou upraveny zábavně, ale zase ne natolik, aby se chování postav oddálilo od skutečnosti.

Autor povídky: Filip Němec alias Jeff

<http://www.chrudim.cz/genesis>

Úvod do světa

Je pondělí, 8. maiuse roku 1257, a ostrov jménem Cistuania se probouzí do dalšího slunného tropického dne. Ranním vzduchem se nese nasládlá vůně regintrín, které všude svým jasným červeným květem vítají lidi. Ani si člověk nedokáže představit překrásnější místo než je toto.

Ostrov se nachází 4530 km západně od kontinentu Nantest a náleží tamější monarchii. V hlavním městě Cistuanie začíná dopravní špička. Spousta lidí spěchá do práce, jako by se na ni nemohli dočkat celý víkend. Možná je to tím, že je na ostrově poměrně velká nezaměstnanost, nad úrovní bídy ho drží velký turistický ruch. Město se nachází na východním pobřeží ostrova s nejlepšími plážemi na světě. Zde také žije skupinka pěti kamarádů, kteří již spolu zažili mnoho dobrodružství. Zrovna jedno se právě chystá vtrhnout do jejich životů, ale oni o tom ještě ani netuší. Pojďme se podívat, jak si s ním poradí...

Wicinoova postava

doktor řezník s patologickými sklony.

„Dobré ráno, je již šest hodin a jak jsi chtěl, podává se snídane,“ pověděl hlas odněkud z temné místnosti.

„Roztáhni záclony, ale pomalu, ať si na to světlo zvyknu!“ přikázal hlas z postele.

Místnost se náhle rozzářila pronikavým světlem.

„Áááááá, kurva, já se na to můžu taky vysrat!!“ zanaříkal muž.

„Rozeberu tě na malinkatý kousíčky plechovko jedna!“ zařval na podivně vypadající stroj u okna.

„Promiň mi, Simone, příště se to naučím“ omluvil se robot.

„Už pro tebe nejsem žádnéj Simon, ale pan Murder, rozumíš?“ pohrozil Simon.

„Rozumím, Simone“ řekl robot.

„Ty budeš teprve rozumět!“ rozzuřil se a vytáhnul zpoza postele brokovnici.

Prásk! Prásk! Celá místnost se rázem změnila a teď spíš připomíná zaneřáděnou dílnu s velkým nepořádkem po podlaze.

„Že já vůl se tý konzervy nezbavil dřív!“ zalitoval Simon.

„Fakticky ten den ale blbě začíná, toho komára bych nejraději taky rozložil, proč mě musel celou noc probouzet?“ pomyslel si chroustaje připálený toust.

Zanedlouho sestoupil do přízemí své vilky a zahlédl před domem dvě postavy, které se právě chystaly zaklepat na dveře.

„Copak potřebujete?“ otázal se, když jim otevřel.

„Dobrý den, chtěla bych se zeptat, jestli jsem správně u doktora Murdera“ odpověděla krásná žena.

„Ano já jsem Murder. Ale prosím, proč být tak formální, přátelé mi říkají doktor Smrt,“ řekl Simon pouštěje slečnu dovnitř.

„Já jsem Amanda, příjmení nemusíte vědět. Můj společník bude na vás dohlížet. Doufám, že přezdívka Smrt neupozorňuje na vaše lékařské schopnosti?“ znervózněla.

„Ne, ne, já jsem profesionál. Tak co potřebujete? Nové oči, implantát kůže? Už vím, prsa! Jedny bych přesně pro vás měl, pouze týden stará, od osmnáctky!“ vyhrknul.

„Díky, nechci. Potřebuji změnit obličej, ale rychle! Dokážete to?“ optala se Amanda.

„Slovo nedokážu se v mém slovníku nevyskytuje. Opravdu nechcete ty prsa?

Podívejte, jak jsou krásná,“ zasnul se a přitom z mrazáku vytáhnul něco nechutného.

„Hmm, radši zůstaneme u toho obličej. Za kolik?“ dotázala se.

„No jak myslíte, mohla jste mít na prsa slevu. Deset tisíc za obličej a nikdo vás nepozná, to vám slibuji“ nabídnul Simon.

„Dojednáno a už mně jiné orgány prosím nenabízejte“ odsekla Amanda.

„Vaše chyba“ odvětil.

Po dvou hodinách operace řekl společník Amandy: „Musíme končit.“

„Jak to myslíte?! Já to nemůžu takhle nechat, vždyť nemám hotovo!“ odvětil Simon.

„Tak to během deseti minut dodělejte, musíme vypadnout,“ přikázal.

„Uvědomujete si, že její obličej bude vypadat příšerně?“ oponoval Simon.

„Jo, tak to dodělej doktůrku, HNED!“ zařval muž.

„Můj zákazník, můj pán,“ vzdal to Simon.

„Přesně tak“ souhlasil muž.

Po operaci Simon odpočíval na verandě před domem a povídal si pro sebe: to ale byla makačka, doufám, že nebude naštvaná. Přeci jenom mě nemohl nechat pořádně dokončit moji práci. Ááá, má to, co chtěla, já s tím obličejem žít nebudu.

Nastoupil do vozu a odjel do autoopravny, kterou vlastní společně s Afusem Nohou.

Pěšova postava

jdu si svou cestou za každou cenu!

Zvoní mobil!!! Po dvaceti sekundách se ozvalo zpod peřiny: „jakej sráč mě musí tak brzo otravovat!“

Z postele se pozvolna vykulil postarší muž s viditelným panděrem.

„Noha! Prosim! Co je kurva?!“ štěkal do telefonu.

„Čau Afusi, promiň, že tě vyrušuji, ale máme v dílně problém, potřebuju tě tady!“ odpověděl hlas v mobilu.

„To doprdele musím všechno zase udělat já? Nemohlo to aspoň počkat na pozdějc? Vždyť je teprve půl jedenáctý!“ zuřil Afus.

„Promiň, ale toto je neodkladná záležitost,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Za chvíli jsem tam,“ zabručel Afus a položil telefon.

„Afusi, Afusi, tys to včera zase s tím chlastem přehnal,“ řekl si.

Vypotácel se z ložnice a rovnou si to namířil do kuchyně.

„Tady je ale bordel, bych potřeboval někoho na úklid,“ povzdechnul si a dal se do hledání něčeho k snědku.

Po chvíli marné snahy konstatoval: „No tak půjdu nalačno.“

Zanedlouho vyšel ze svého skromného příbytku na předměstí. Pokračuje na dvorek se rozmýšlel, s čím pojede do opravny.

„Už bych neměl brát všechno, na co narazím při práci, trochu se mi to tu plní,“ řekl si prohlížeje pozemek narvaný auty a motorkami různých typů, který již velmi připomínal autobazar.

„Vezmu si broučka, už jsem ho dlouho neprovětral,“ rozhodl se a vyrazil k černému tiráku bez oken s robustní kapotou a pluhem místo nárazníku.

S ohlušujícím řevem a neustále prokluzujícími koly se tirák vřítíl na okresní silnici s černým dýmem za zády.

„Tak to je nářez!“ zařval při poslechu muziky na „plný koule“.

Tirák po chvíli najel ve velké rychlosti na dálnici, která byla ucpaná stojícími auty.

„Kurva, co tady ty prasata blbnou, to projedu v protisměru!“ usoudil.

Moc se s tím nepáral, s pomocí pluhu si prorazil cestu skrz betonový mantinel a už si to vesele jel proti nechápajícím řidičům.

„Proč se tak serou? To neviděj, že je to vedle ucpaný nebo co?“ nepochopil Afus protijedoucí auta, která na něj blikala a troubila.

Po minutě jízdy v protisměru si to zase namířil na svojí stranu dálnice, protože již stojící kolonu, kterou způsobila autonehoda, předjel.

„Takhle se to musí dělat, cucáci!“ ulevil si.

Woitova postava

paranoidní nenažraný šéf.

„Áááá, bože! Prosím, nechci umřít!!!“ vyděšeně někdo zakřičel v potměšlém pokoji. Po několika málo sekundách se rozrazily dveře a do místnosti vtrhli tři po zuby ozbrojení muži.

„V pohodě pánové, to byl jenom ošklivý sen,“ chlácholil je vypasený člověk v posteli.

„Copak, miláčku, zase se ti zdálo, že tě chce sežrat kobliha?“ starostlivě se zeptala žena vedle něho.

„Pane Dřezi, je všechno v pořádku?“ otázal se jeden z ozbrojených mužů.

„Ne, ale můžete jít“ přikázal jim Dřez.

„Ještě teď jsem vystrašený Nikito, ten sen byl tak skutečný!“ řekl ženě vedle sebe.

„Představ si, byl jsem mučen! Nejedl jsem půl dne a skoro jsem umřel hladem!“ chvil se při děsivé vzpomínce.

„Tak si z toho nic nedělej, byla to pouze noční můra. A stejně, nemůže se ti nikdy stát, že nebudeš příkladem svému jménu Tlustej Dřez. Hele, podívej, už mám skoro takové břicho jako ty,“ utěšovala ho manželka.

„Esmeralda v tobě už pěkně vyrostla nemyslíš?“ usmíval se Dřez.

„To máš pravdu a taky pěkně kope, sáhni si,“ vyzvala ho Nikita.

Cestou k snídani začal Dřez nadávat obrněnému muži se samopalem u vchodových dveří: „Jaktože jste všichni tak tupí?! Proč není nainstalovaná kamera na záchodě? Co kdyby mě tam chtěl někdo uškrtit a pak by utekl větracím okýnkem? Na to jste nepomysleli, co?“ zuřil Dřez.

„Ale pane, také musíte mít nějaké soukromí! Vždyť máte už dvě kamery v každé místnosti!“ odvětil muž.

„Soukromí mě nezajímá, do oběda ji tam chci mít! Rozumíš?!“ komandoval Dřez.

„Ano pane, hned to jdu zařídit,“ slíbil muž a odklusal ven.

Dřez došel ke stolu, který byl přeplněný všemožným jídlem: „Dobré ráno miláčku, vidím, že jsi mi udělala menší svačinku.“

„Neboj, hlad mít nebudeš, ještě ti připravuji sendvič do práce. Tvůj oblíbený, půl kila uzeniny, tři vejčka, tři sta gramů majonézy, pět rajčat, dvě stě gramů hermelína a to vše v metrové bagetě!“ pochlubila se Nikita.

„Ty mě jako jediná umíš takhle nádherně potěšit,“ pochválil ji Dřez.

Po vydatné snídani se Dřez vydal před dům, kde na něj čekalo firemní auto pro odvoz do laboratoře nanotechnologických implantátů. On dělá velmi důležitou práci, řediteluje tam.

„Do firmy, prosím“ přikázal řidičovi.

Auto překonalo parkoviště, které jediné dělilo Dřezovo sídlo a Dřezovu kancelář, a přijelo k hlavnímu vchodu laboratoří.

„Přeci si nebudu ničit svoje boty za tisíc kreditů“ ospravedlnil se Dřez.

Došel do pracovny a zavolal si sekretářku: „Pošlete hned žádost na ministerstvo o výjimku pro naši ochranu.“

„Ale pane, to budu dělat už pošesté a jak víte, předchozí žádosti byly vždy striktně zamítnuty,“ oponovala sekretářka

„Hele,... JÁ jsem tady šéf a JÁ rozhoduji, co se jak má udělat a hlavně, my ty raketometry prostě potřebujeme!!!“ dupnul si Dřez.

Jeffova postava

pořád ho svrbí prst na spoušti.

Zvoní budík.

„Dostal jsem tě hajzle, už jsem vzhůru“ vítězně prohlásil muž mířící pistolí na budík.

Budík se spolu s nočním stolkem rozletěl na několik kousků.

„To tě naučí si zahrávat s Arturem Greenem, SRAČKO!“ pousmál se.

„Musím se udržovat ve formě, už to není, jako kdysi. Rozložím zbraň až za dvacet sekund. Stárneš, Arture, stárneš,“ povzdechl si.

„No nic, ještě si pročistím pistoli a půjdu do práce,“ pravil.

„Sakra, dvacet dva sekund, vzmož se chlape! Ještě nejsi zdaleka zralý do šrotu,“ naštvál se při další pomalé demontáži pistole.

Při čištění dumal nad uplynulým víkendem.

„Fakticky bylo super, když mě chtěla v sobotu večer přepadnout skupinka pěti feťáku se směšnýma pistolkama,“ pomyslel si.

Prý: „Naval prachy a všechny cennosti!“

„No, byl jsem trochu unavený, ale na druhou stranu jsem měl u sebe konečně tu novinku. Samopal Externet s kadencí 32 kulek za sekundu, fakt nářez, to jsem musel vyzkoušet!“ rozplýval se Artur.

Tak já na ně, ať prej jdou trochu od sebe, že to nechci mít tak strašně jednoduché. Oni to prostě nepochopili, prostě nemůžu za to, že jim ty drogy udělaly díru v mozku. Což je velmi zábavné, protože jsem jim zanedlouho taky udělal hned několik krásných děr do jejich vymatlaných mozečků, že se z tohoto zážitku už těžko vzpamatují. Takhle přemítal Artur o svém úspěchu.

„Už se těším, až ji využiji proti opravdovému nepříteli.“

Zašel si do kumbálku, kde bylo vešker vybavení potřebné pro třetí světovou válku.

„Pistole, dva náhradní zásobníky a nesmím zapomenout na svého nového miláčka!“ připomněl si s úsměvem na tváři.

„S přilbičkou a vestičkou je mi hned lépe. A jéje, zapomněl jsem vyčistit vestu z minulé akce, snad se v práci nebudou ptát na ty kulky v ní. Třeba řeknu, že je z bazaru“ pousmál se.

„Hmm jaký granáty si vezmu? Smoukáč, fleš a samozřejmě explozivák, bez něj ani ránu!“ zařechtal se.

Po vyčištění muničního skladu se vydal autem do práce.

„Doufám, že se u Dřeza dneska konečně něco pořádného semele,“ zatoužil.

„Poslední dobou je tam nuda, teroristi se nám vyhýbají obloukem a všechny mafiány jsme pozabíjeli. Snad že by přijel nějaký nájemný vrah? Ty mám strašně rád, fakticky jsou dobří soupeři,“ uznal.

„Taky je super, že Dřez je takový nezdolný chlapík, už ani nedokážu spočítat, kolik atentátů a únosů přestál. Měl bych ho naučit pořádně střílet, přeci jenom jsem u něho šéf ochranky. Ani nedokáže z otočky prostřelit nepříteli hlavu, prostě hrůza!“ konstatoval.

Slád'ova postava

proč to musím odsrat zase já!

Překrásně vyzdobenou místností se začala rozléhat klasická hudba a muž ve fraku vešel do pokoje se slovy: „Dobrý den, milosti, přejete si snídat v posteli nebo v jídelně?“

„Zde mi to vyhovuje, děkuji“ odpověděl muž ležící v posteli s nebesy.

Ozvalo se dvojí klepnutí holí o podlahu: „podává se snídaně pro Cedrise Balvana.“

„Přeji vám dobrou chuť,“ oznámil komorník.

Do pokoje přiběhly tři velmi krásné ženy s tácy plného jídla.

„Chci být nakrmen!“ poručil Cedris.

Služky měly štěstí, že mu nemusely pomáhat polykat. Tak byl neskutečně líný.

Po rozkošné snídani a hřejivé bublinkové koupeli s masáží od žen nahoře bez, se Cedris vydal do svého oblíbeného místa, posilovny.

„Tak si pro začátek naložím pouze sto kilo, dnes jsem poněkud unaven,“ oznámil trenérovi, který mu začal připravovat činku.

„Ale pane, takhle se nikam nedostaneme, musíte být na sebe tvrdý,“ vyčítal mu.

„Dobrá tedy, naložte mi sto padesát kilogramů,“ rezignoval Cedris.

Po hodině úmorného posilování vyšel Cedris totálně zmožený.

„Vozík!“ přikázal služce.

Po nasednutí poručil: „Do mé pracovny, prosím.“

„Terezo, co je dnes za den?“ optal se Cedris při cestě.

„Pondělí, pane“ odpověděla.

„Škoda, že ne sobota, rád bych vyhodil někoho ze služebnictva!“ posmutněl.

Po příjezdu do pracovny přikázal: „Chci být sám, mám zde velmi důležitou práci.“ Když osaměl, stiskl Cedris tajný knoflík pod svým stolem a během chvíle se za jeho zády objevilo snad dvacet televizí s programy teleshoppingu.

„Copak to tu máme za skvosty?“ nemohl se dočkat Cedris.

„Tu porcelánovou sadu nádobí musím mít, já ta žehlička je suprová. Vodní skútr si určitě koupím, no už budu mít třetí, ale co...“

„Promiňte pane za vyrušení, ale je to důležité,“ vtrhl do místnosti komorník.

„Nevidíte, že mám práci? Laskavě odejděte!“ odseknul Cedris.

„Jak si přejete pane, hluboce se Vám omlouvám“ odpověděl komorník a odešel.

Za chvíli Cedris zavolal sekretářce se slovy: „Objednejte prosím všechny věci ze seznamu, který jsem vám právě poslal.“

„Ale pane, dohromady to stojí přes milion kreditů“ zděsila se.

„Ano, je to velice výhodná cena. Jen to kupte!“ mínil Cedris.

Po několika minutách vyšel z pracovny a zeptal se komorníka, cože bylo tak důležité, že ho musel vyrušit.

„Volal pan Dřez, že potřebuje vaším vertorem dopravit do nějaké autoopravny, máte ho vyzvednout v práci a řekl mi - FOFREM“ odpověděl mu komorník.

Co zase ten tlustoprď potřebuje? Nemůže si ten soudek taky najít nějakýho jinýho negra? pomyslel si Cedris.

„Prosím, připravte vertor k odletu a vyříděte panu Dřezovi, že jsem na cestě,“ přikázal Cedris

„Aspoň mi mohl říct, co potřebuje, ach jo!“ povzdychnul si, když nasedal do vertoru.

Shromáždění celé skupinky

Simon ve tři čtvrtě na deset přijel do autoopravny a začal jako obvykle buzerovat své podřízené. Vtom do budovy vletěla hořící láhev přímo pod auto a to ihned vzplanulo. „Bacha, bouchne to! Všichni hned vypadněte!“ zařval Simon.

BUM! PRÁSK! Celá budova byla rázem v plamenech, už se nedalo nic zachránit.

Před tou zkázkou stál Simonův vytuněný sportovní vůz s vyrytým nápisem na kapotě:

TY ZKURVENEJ ŘEZNÍKU, CO JSI MI TO UDĚLAL S KŠICHTEM!

Simon zrudnul a chvíli nevěděl, co má dělat dál.

„Už vím, zavolám Afusovi, něco s tím musíme udělat, ale radši mu tu novinu řeknu později,“ pomyslel si.

Vzal si mobil a vytočil číslo. Po chvíli zvonění někdo konečně zvedl sluchátko: „Čau Afusi, promiň, že tě vyrušuji, ale máme v dílně problém, potřebuju tě tady!“

Jakmile dokončil telefonát, zavolal Dřezovi: „Ahoj, mám velký problém, někdo mě podpálil dílnu a JÁ byl uvnitř!“

„A co já jako s tím...“ suše mu odpověděl Dřez.

„Můžeš mě doprdele pomoci z průseru!“ přikázal mu Simon.

„Nemluv takhle se mnou socko, já nejsem ten, kdo potřebuje pomoc,“ odrazil ho Dřez.

„A kdo tě zachránil, když po tobě šel nájemný vrah, no?“ oponoval Simon.

„Nóó, tak dobře, co jako mám udělat?“ zeptal se Dřez.

„Třeba sem doprav svou tlustou prdel!“

„Kdo je tady tlustej? Já jsem takhle “velkej“ už od narození,“ bránil se Dřez.

„Jak myslíš, vezmi s sebou Artura, bude se hodit, a zavolej boháčovi Cedrisovi, ať sem taky zavítá se svou maličkostí, ale forem, rozumíš?“ pověděl Simon.

„Jasně smrťáčku,“ ušklíbl se Dřez a položil telefon.

Za nějakou dobu se k autoopravně přičítal Afus. Vystoupil z vozu a plný hněvu přistoupil k Simonovi.

„Kurva doprdele - moje nádherná dílnička - jaká svině?!“ vychrlil ze sebe.

„Asi se mi... jedna ženská chtěla... pomstít“ vykotal Simon.

„CO? A to ti nemohla podpálit jen tvůj barák? Proč to sakra udělala zrovna takhle blbě?“ zeptal se Afus.

„Já nevím, asi je šílená, možná se jí moc nezamluvila plastika obličeje, co jsem ji udělal,“ odpověděl Simon.

„Tak to teda musela mít pořádný důvod, že to podpálila“ poznamenal Afus.

„Já za to fakt nemůžu. Co s tím teď uděláme?“

„To je jasný, já tu mrchu zabiju vlastníma rukama! Znáš jméno tý kurvy?“

„Pouze křestní - Amanda“ přiznal Simon.

„Mrknu se na ni na netu. DĚVKA!“ poznamenal Afus a odjel.

Za chvíli přiletěl k místu bývalé autoopravny vertor a vystoupili Dřez, Artur a Cedris. Artur s nadšením přiběhl k Simonovi: „Wow! To je ale ohňostroj, měl bys to vidět ze shora, fakt hustej nářez.“

„Hmm, pěkný,“ posmutněl Simon.

„Víte co? Zaletíme za kulhavým Frankem, ten snad bude něco vědět,“ navrhl Dřez.

„Třeba pak přijdeš na jiné myšlenky Simone,“ utěšoval ho Cedris.

„Jo a aspoň to spáleniště uvidíš ze vzduchu, super!“ celý natěšený poznamenal Artur.

„To je FAKTICKY super vidět svoje zničené celoživotní dílo i z jiného pohledu...“ povzdechnul si Simon.

„Taky si myslím,“ usmál se Artur.

Příprava na akci

Po několika hodinách shromažďování informací o osobě která měla způsobit zapálení autoopravny se naše skupinka shromáždila u vertoru někde v Cistuánské pustině. Zjistili, že Amanda Skřehová se ukrývá ve své osamoceně luxusní vile v kopcích. Hlídací jí stráž a bezpečnostní systémy. Chce zítra uletět z ostrova před svým mafiánským manželem, který ji vyhrožoval likvidací.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se Cedris.

„Já bych ji nechal být, odjede z ostrova a už pro nás nebude hrozbou,“ navrhnul Dřez.

„Hovno, já tu děvku zabiju ať s tebou nebo bez!“ naštvál se Afus.

„Nikdy nevíš, zda si nezaplatí nájemného vraha, aby se mě pokusil zase zlikvidovat. A taky by se mohl pustit i do vás, na to NEZAPOMÍNEJTE!“ upozornil Simon.

„Půjdeme vystřílet tu vilu, prostě klasika, odkráglovat stráž, naběhnout do budovy a zabít všechno co se hýbe,“ navrhnul Artur.

„Já bych zvolil radši jiný plán,“ odvětil Cedris.

„Proč jako? Já dokážu zabít tři lidi najednou, prostě hračka!“ oponoval Artur.

„Chápeš, že ne každý umí střílet tak DOBRĚ jako ty?“ naštvál se Cedris.

„Já za to nemůžu, že jste všichni takový socky!“ neudržel se Artur.

„Jako já jsem jedním z mála, kdo přežil za války nálet na kyborgy!“ obhajoval se Cedris.

„Štěstí začátečníka!“ ušklíbl se Artur.

„Třeba jsem socka na střelení! Jak dobře umíš řídit vertor?“ triumfoval Cedris.

„To ti prdel nezachrání“ vyrazil ze sebe Artur.

„Jak myslíš!“ zakončil Cedris.

„Už toho, vy dvě buzny, nechte, musíme vymyslet nějaký plán,“ usmířoval je Afus.

„Tak ji zastřelíme, až pojede na letiště,“ navrhnul Dřez.

„Pamatuješ, jak to dopadlo minule?“ připomenul mu Simon.

„Já nemůžu za to, že tam měli raketomet,“ odpověděl Dřez.

„A těžký kulomety, granáty, pancéřovaná auta, vertorový doprovod,...“ doplnil Artur.

„NO tak dobře, to byl blbej nápad!“ ukončil debatu Dřez.

„Mám to! Nadletíme nad pozemek a shodíme z vertoru sud paralyzačního jedu,“ navrhnul Simon.

„Ale aby tam neměli protivzdušnou obranu,“ strachoval se Cedris.

„Ten jed účinkuje po deseti sekundách, než si uvědomí, co se děje, tak je po všem a my tam pouze zajdeme a skoncuje to s ní, jak prosté,“ usmál se Simon.

„Ale jo, to by šlo, jak dlouho účinkuje ten plyn?“ zeptal se Dřez.

„Je to hustý matroš, vyrobený armádou, tři hodiny budou mimo a po patnácti minutách tam můžeme vstoupit bez obav,“ odpověděl mu Simon.

„Ještě budeme potřebovat připevnit na sud výbušninu, aby se jed rozprášil do okolí. Arture, to zvládneš, ne?“ poznamenal Simon.

„Bez problému,“ přitakal Artur.

„Tak to vypadá jako dobrý plán, raději bych to uskutečnil v noci,“ navrhnul Dřez.

„Dobře pánové, ale já si raději na sebe vezmu chemický oblek,“ poznamenal Cedris.

„Nemáš jich víc?“ zeptal se Dřez.

„Ano prosím, pro všechny,“ odpověděl Cedris.

„Vždyť ho nepotřebujete, půjdeme tam, až účinek jedu vyprchá!“ oznámil Simon.

„Nic proti, ale jistota je jistota!“ připustil Afus.

„Já si беру HTA!“ řekl Artur.

„Tak dobře pánové, pojďme to zařídit, prosím,“ ukončil to Cedris.

„Ach jo, to si zase vůbec nezastřílím!“ povzdychnul si Artur.

Uskutečnění plánu

Kolem druhé hodiny ranní se vertor přibližoval k Amandině vile. Řídil ho Cedris a Artur se Simonem byli v zadní části stroje a něco tam připravovali.

„Již jsme skoro na místě, jak vám povím shodíte to, tak laskavě vyhodíte sud z vertoru,“ opakuje jim plán Cedris.

„Jasně, bez problému,“ odvětlí Artur.

„Víš, že sud musí vybuchnout ve vzduchu, aby to pokrylo celou oblast?“ řekl Simon.

„Bez obav, už jsem to zkontroloval třikrát, to odpálím na dálku,“ ujišťuje ho Artur.

„Pánové prosím o pozornost, shoz za 10,9,8,...“ začal počítat Cedris.

„Kua, to je ale těžký!“ poznamenal Simon.

„...2,1, SHOĎTE TO!“ přikázal Cedris.

Sud vyletěl z vertoru a padal a padal.

„Tak to odpal!“ zděsil se Simon.

„Ajo!“ uvědomil si Artur.

Žuch ho do trávy! PRÁSK! Na pozemku vily se udělal menší kráter.

„Co doprdele blbneš?“ naštvál se Simon.

„Jak jsme shazovali sud, tak jsem úplně zapomněl na jeho odpálení,“ omluvil se Artur.

„Snad se to rozprostře, našťestí dopadnul poměrně blízko domu,“ uklidňoval se Simon.

Vertor přistál u zbytku skupinky.

„Artur to posral, odpálil sud, až když dopadnul na zem,“ ušklíbl se Simon.

„To je ale vůl!“ ulevil si Afus.

„Dobře ty!“ pochválil Artura Dřez.

„Plán se ale nezměnil, prostě tam za deset minut vtrhneme a pozabíjíme ty, které ten plyn nezasáhl, podle mě jich moc nezbylo,“ ujistil je Simon.

„Opravdu nechceš chemický oblek? Příjemně se nosí!“ zeptal se Cedris Simona.

„Nechci, aspoň lépe uvidím,“ odpověděl Simon.

Ještě před odjezdem k vile Cedris vytáhnul z batohu šavli a připevnil si ji k opasku.

„K čemu to sakra je? Jsi snad želva ninja?“ zeptal se ho Artur.

„Pozor na mě, já s tím dokážu prorazit i tvoje brnění! Pečlivě vybírej svá slova“ odvětlil.

„PČHE, to bys ke mě nejdřív musel dojít, želvičko!“ posmíval se Artur.

„Máš štěstí, že jsi můj přítel,“ zakončil to Cedris.

Dvě auta dojela před bránu vily a pánové ji bez sebemenšího problému otevřeli. Po pozemku se povalovali muži z ochranky očividně paralyzovaní. V půli cesty k budově se Simon začal poněkud divně potácet.

„Ještě to účinkuje! Mám v batohu pro...ti...“ vymáchnul ze sebe Simon a svalil se na zem.

„Pročpak mě nikdo neposlouchá. Já ti to říkal. Ty ty ty...“ pohupoval prstem Cedris.

„Ale co teď s ním?“ zeptal se Artur.

„Myslím, že chtěl říct, že má v batohu něco proti té paralýze,“ oznámil Dřez.

„Prosím o pozornost, umí někdo z vás medicínu?“ obrátil se Cedris na ostatní.

„Jo, já, tohle jsem viděl v jednom dokumentu v telce,“ přihlásil se Afus.

„No... aspoň něco, tak se dej do práce!“ přikázal mu Dřez.

Po pěti minutách se Simon vzchopil. Očividně byl ještě otřesený.

„Tak jsem to nějak s tou dobou vyprchání plynu neodhadnul, ale už to je v pohodě, můžeme pokračovat?“

Přistoupili ke vchodovým dveřím vily.

„Arture, běž prosím první, tobě kulky v HTA nic neudělají,“ navrhl Cedris.

„Fakt dík, hned mi je líp“ poznamenal Artur.

Odklonění se od plánu

Skupinka se vplížila do domu, v kterém nebyly žádné známky odporu.

„Simone, běž s Cedrisem do patra, Arture prohledej přízemí a já s Afusem budu krýt východy,“ rozdal rozkazy Dřez.

Po chvíli se ozvalo z interkomu: „Přízemí zajištěno.“

Simon s Cedrisem opatrně postupovali po schodech do patra. Z čista jasna kolem Simonovy hlavy prolétly broky vystřelené odněkud z patra a zavrtaly se do schodu.

„Doprdele!“ zařval Simon a třikrát opětoval palbu svojí brokovnicí do místa útoku. Do dřevěného stropu udělal pěkný výkus, ale nikoho nezasáhnul.

„Kde je?“ nechápal Cedris.

„Kurva nevím!“ odpověděl Simon.

Sešli ze schodů: „Arture, máme tady problém, přijď laskavě k nám,“ zahlásil Cedris.

Za chvíli přišel Artur a řekl: „Copak je?“

„Nahore je pán s velikou zbraní, odstraň ho, PROSÍM!“ dožadoval se vyděšený Cedris.

„Hmm, už jsem myslel, že tady bude nuda!“ zachechtal se Artur.

Odjistil střepinový granát se slovy: „Si to užij, buzno!“ a vyhodil ho do patra.

Ohlušující výbuch! Všechna okna v budově se roztránila na malé kousíčky. Trocha omítky spadla na schodiště.

„Halo, HALÓÓ, kurva hovno slyším, co to sakra bylo?“ zařval do interkomu Afus.

„Musíme vyčistit vrch, máme tam krtka,“ odpověděl Artur.

„Prosím, můžeš jít první,“ ponuknul Cedris Arturovi.

„Kdy taky nechodím. Pojděte za mnou!“ poznamenal Artur.

„Já to vezmu s Afusem zadním schodištěm,“ ohlásil se Dřez.

Dřez přišel k zamčeným dveřím do patra. „Odemkni to!“ přikázal.

„Ouki douki,“ odpověděl Afus a vystřelil dávku kulek do zámku.

Dveře se rozletěly a na druhé straně před barikádou ze skříní a stolů se válel prostřílený mrtvý muž s pistolí. Další dva chlapi byli otočeni zády a až teď si uvědomili, co se vlastně stalo. Dřez neváhal a pošéfoval jednoho z nich. Druhý se otočil, bojovně zařval a... a vypadnul mu zásobník ze zbraně, naneštěstí jednou kulkou, co mu zbyla v hlavni, stačil postřelit Dřeza.

„Néééé!“ zařval Afus a vysalvil do nešťastníka takový počet kulek, že by z něj byl výtečný cedník.

„Bože to bolí!Ááá! Krev, teče mi krev, bože já nechci ještě umřít! Prosím, ještě jsem moc mladý, tolik jsem toho nezažil, proč zrovna já?!“ naříkal Dřez, zhroucený na schodech.

„Doktora! Potřebujeme tady doktora, Dřez to dostal!“ naléhal Afus.

„Za chvíli jsme u vás,“ odpověděl Artur.

Přibližně po minutě přišli ostatní k téměř bílému Dřezovi.

„Simone, kde jsi doprdele, já tady umírám!“ řekl našťavaně Dřez.

„Ukaž mi to, ať ti mohu pomoci,“ přikázal mu Simon.

„Hmm, to je v pohodě, jenom povrchové zranění. Stačí dvě minutky s polním regenerátorem a budeš zdravý jako rybička!“ uchlácholil ho Simon.

„Tak dělej, protože to bolí!“ řval Dřez.

„Arture, podrž ho prosím,“ požádal Simon.

„Proč jako?“ zeptal se Dřez.

„Protože to nebude příliš příjemné a musíš být fixovaný,“ odpověděl Simon.

Za chvíli se spustil polní regenerátor.

„Áááááááá, kurva doprdele, to je sakra bolest do píííííí...“ řval bolestí Dřez.

Po dokončení uzdravení Simon s úsměvem řekl: „Tohle miluju!“

„Ty svině!“ zaječel Dřez a ubalil Simonovi pěknou ránu do tváře.

Finální souboj

Už kompletní skupinka se vydala společně hledat Amandu. Otevřeli dveře jednoho pokoje a z něj se ozvalo: „Prosím nechte mě žít, dám dvojnásobek, než co vám nabídnul můj muž!“

„Ale nás tvůj muž neposlal, ty kurvo!“ odpověděl Afus.

„Tak kdo teda?“ zeptala se.

„TY! Podpálila jsi moji dílnu!!!“ zuřil Afus.

Do dveří se zarylo několik kulek. „Chcípni zkurvenej doktůrku, to raději zemřu, než žít takhle, jako OBLUDA!“

Artur opatrně prohlédnul místnost s Amandou.

„Je tam docela dobře krytá, hele Cedrisi odlákáš její pozornost tak, že skočíš do místnosti a já ji odkrytou sejmu,“ navrhnul svůj plán Artur.

„A jak by se chtělo umírat tobě?“ odseknul Cedris.

„Tak to tady podpálíme, ať si užije stejný pocit jako já! Samozřejmě, že hezky zblízka,“ pousmál se Simon.

„Jo, tak to se mi zamlouvá, upalme tu čarodějnici!“ souhlasil Afus.

„Tak dobře, ale ostatní běžte hlídat ven, aby se nepokusila o útěk, já ten požár založím, přeci jenom mi plameny neublíží,“ přikázal Artur.

„Tu poctu mi nevezmeš, jen padej ven, já to tady dokončím!“ změnil plán Afus.

Po chvilce se oheň ze spodního patra dostal skoro do celého domu. V tom se objevila jakási zjizvená ženská tvář v okně.

„Ach bože, chuděrka malá,“ litoval ji Cedris.

„Palte!“ přikázal Simon.

Po zběsilé střelbě spadla Amanda na trávník u budovy.

Přistoupil k ní Artur: „Dělám to pro tvoje blaho!“

A vystřelil dávku kulek do její hlavy.

„Dobrý pánové padáme odsud, než se sem někdo přijde,“ upozornil Dřez.

Pomalu se rozednívá, ráz překrásného okolí narušuje pouze dým stoupající odněkud z lesů. Naši hrdinové odjíždějí vstříc dalším dobrodružstvím, které si pro ně tento svět připravil.